

РЕШЕНИЕ

№ 10045

гр. София, 13.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в публично заседание на 11.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **7515** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, по жалба на Д. И. В. срещу Решение Ж-512/05.06.2024г. на КЕВР. То се оспорва с аргументи за незаконосъобразност, необоснованост и съществени процесуални нарушения. С решението КЕВР прекратява образуваното административно производство поради отпаднал правен интерес на жалбоподателя и постановява следното:

1. На основание чл. 13, ал. 8 от Закона за енергетиката, във връзка с чл. 27, ал. 2, т. 5 от Административнопроцесуалния кодекс, се прекратява образуваното административно производство (по т. 1 от изложението) поради отпаднал правен интерес.
2. На основание чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, във връзка с чл. 22, ал. 1, т. 1 от Закона за енергетиката, се прекратява образуваното административно производство (по т. 2 и т. 3 от изложението) поради неоснователност.
3. Изпраща се копие от решението, ведно с копие от преписката, на министъра на регионалното развитие и благоустройството във връзка с правомощията му по чл. 10б от Закона за водите.
4. Изпраща се копие от решението на кмета на [община] във връзка с правомощията му по чл. 10в, ал. 2 от Закона за водите и във връзка с правомощията му съгласно чл. 5 от Закона за устройство на територията.
5. Изпраща се копие от решението на областния управител на област С., в качеството му на председател на А. по ВиК – С., във връзка с правомощията му по чл. 198в, ал. 5, т. 6 от Закона за водите и чл. 42, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на асоциациите по водоснабдяване и канализация.

В жалбата се излагат се аргументи, че е разгледано само искането за възстановяване на неправомерно закрыта от „ВиК С. област“ – технически район Г., партида за имот с ПИ с пл. № 719, № УПИ XIII-718 и УПИ XI-719 от кв. 79 по регулационния план на [населено място] (т. 1 на изложението), а жалбоподателката имала защитим правен интерес от установяване на обективните обстоятелства и факти по останалите искания в жалбата. Не било разгледано искането по т. 2 – „установяване на обективните факти относно наличието на съгласуван и одобрен съгласно законовите изисквания проект за изпълнените дейности по реконструкция/подмяна на уличен водопровод по [улица]в касаещия водоснабдяването на имота участък“. Няма аргументи по т. 4 от жалбата – установяване на наличието на изискващата се документация за изключване изграждането на необходимата техническа инфраструктура по безименна улица/тупик до УПИ XI-715 (означена в приложение 2) при реализирането на инвестиционен проект за реконструкция на водопреносната мрежа и частична рехабилитация на канализационната мрежа на [населено място] и законосъобразността на тези действия от гледна точка на приоритетност на осигуряването на правото на достъп до вода за питейно-битови нужди като основна жизненоважна потребност, недопускане на дискриминационно отношение и равнопоставено третиране на гражданите по отношение на имота. За изясняване по същество на тези искания не били изискани и събрани необходимите доказателства. В изложението на решението била отразена предоставената от ВиК оператора информация (писма с изх. № 37-01-32/29.08.2023 г. и № 37-01-29#2/25.09.2023 г.), че новоизграденият уличен водопровод по проект за обект „Реконструкция на водопроводната мрежа и частична рехабилитация на канализацията на [населено място], част II“, с възложител [община], положен по [улица], не е предаден на дружеството за поддръжка, ремонт и експлоатация от общината. Становището на [община] (писмо с вх. № В-11Д-00-28/19.04.2024 г.) било разгледано само във връзка с искането по т. 5 в жалбата. Не били изяснени поставените в жалбата въпроси – включена ли е предвидената съгласно действащия ПУП безименна улица/тупик до УПИ XI-715 в инвестиционния проект за реконструкция на водопреносната мрежа и частична рехабилитация на канализационната мрежа на [населено място] и ако не – какви са причините единствено прилежащите имоти да бъдат изключени; какви действия са предприети от общината за реализиране на предвижданията на проекта и прилагане на регулацията, в т.ч. по изясняване законността на намиращата се в обхвата на тупика жилищна сграда, и ако не – какви са мотивите за неизпълнение на засягащите имота дейности по изграждане на необходимата техническа инфраструктура и какви са конкретните мерки и решения на общината за обезпечаване на правото на достъп до вода за питейно-битови нужди на собствениците на имота. В хода на административната процедура не били установени съществени факти по нормативното основание и обхвата на реализираните дейности по реконструкция на водопроводната мрежа, които пряко засягали имота. Ако проектът заобикалял предвиденото трасе, щяло да се докаже неравнопоставено отношение. Били допуснати неточности, невярна информация и непълнота в обстоятелствата. Не били обсъдени възраженията за липсата на отговор на заявления на жалбоподателката и за неаргументиране на отговора на други. Не бил засегнат сключеният договор с ВиК. Не било вярно, че за имота е изградено ново водопроводно отклонение и че на същото е монтиран измервателен уред. Невярно било, че според жалбоподателката двата имота са били водоснабдени до реконструкцията на уличния водопровод по [улица]през УПИ XI-720. Сочи се, че цялата урбанизирана територия на [населено място] все още не е включена в кадастралната карта, но въпросната улица е отразена в действащия кадастрален план на [населено място], използван като основа за приложената от „ВиК“ ЕООД – С. схема. Невярно била обсъдена собствеността на имотите. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание и в писмени бележки жалбоподателката поддържа жалбата, като излага аргументи в същия смисъл.

Ответникът – КЕВР, чрез процесуален представител оспорва жалбата с аргументи, идентични с тези в оспорения акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – „ВиК“ ЕООД – С., чрез процесуален представител, оспорва жалбата с аргументи, идентични с тези в оспорения акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП не е встъпила в процеса.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и намери следното:

Жалбоподателката е подала жалба срещу „ВиК“ ЕООД – С.. В нея сочи, че собственият ѝ имот с ПИ с пл. № 718, УПИ XIII-718 и УПИ XI-719 от кв. 79 по регулационния план на [населено място] е бил присъединен към ВиК мрежата, имал е партиден номер 18060436 и не е имал неплатени задължения. Достъпът до водомерния възел е бил свободен поради липса на ограда. На 03.07.2023 г. жалбоподателката установила, че липсва тротоарно-сферичният кран(ТСК). Разбрала, че е извършена подмяна на водопровода, за която не е била уведомена. След като поискала информация за местонахождението на ТСК и отклонението за къщата, разбрала от ВиК оператора, че партидата е закрыта и трябва да подаде заявление за свързване на нов абонат. В присъствие на техническо лице от [община] установила, че старото водопроводно отклонение е захранено с вода. След запознаване с факта на реконструкцията разбрала, че само имотът ѝ не е предвиден за свързване с мрежата. Устно ѝ обяснили, че безименната [улица] не била регулирана и щели да си строят сами водопровода. Не ѝ показали проекта. Подала заявление до общината да ѝ бъде предоставена информация за местонахождението на спирателния кран. Не получила информация нито за спирателния кран, нито за извършените действия във връзка с проекта. Изложила е, че изграждането на водопровод до УПИ XVI-715, като се заобиколи предвиденото според регулационния план и инвестиционния проект трасе, би било неравно третиране на гражданите. За нейните имоти липсвал достъп до водопровод и канализация, за което поискала информация от общината.

С жалбата са направени 5 искания:

- 1/ за възстановяване правата ѝ като ВиК потребител;
- 2/ установяване на фактите във връзка с изпълнение на одобрения проект за реконструкция;
- 3/ издаване на решение за изграждане на ВиК отклонение до къщата ѝ;
- 4/ установяване на причините за изключване на имота от действията по реконструкция на водопроводната мрежа;
- 5/ предприемане на действия за възстановяване на достъпа до вода;
- 6/ решение за включване на имота в проекта за присъединяване към канализационната мрежа.

С писмо с вх. № В-11Д-00-28/03.08.2025 г. жалбоподателката представя в КЕВР декларация от г-н В. П., с който владеят в съсобственост имоти УПИ XIII-718 и УПИ XI-719 от кв. 79 по регулационния план на [населено място], който информира, че е запознат със съдържанието на подадената от жалбоподателката жалба до комисията и потвърждава изложеното в нея и отправените искания към КЕВР.

С допълнителна жалба от 12.09.2023 г. възразява срещу липсата на отговор на жалбата и посочва имейл за получаване на отговор.

По заявлението е извършена проверка, изискани са документи от „ВиК – София“ ЕООД и е изготвен доклад. С оспорения акт е постановено следното:

1. На основание чл. 13, ал. 8 от Закона за енергетиката, във връзка с чл. 27, ал. 2, т. 5 от Административнопроцесуалния кодекс, се прекратява образуваното административно производство (по т. 1 от изложението) поради отпаднал правен интерес.

2. На основание чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, във връзка с чл. 22, ал. 1, т. 1 от Закона за енергетиката, се прекратява образуваното административно производство (по т. 2 и т. 3 от изложението) поради неоснователност.

3. Изпраща се копие от решението, ведно с копие от преписката, на министъра на регионалното развитие и благоустройството във връзка с правомощията му по чл. 10б от Закона за водите.

4. Изпраща се копие от решението на кмета на [община] във връзка с правомощията му по чл. 10в, ал. 2 от Закона за водите и във връзка с правомощията му съгласно чл. 5 от Закона за устройство на територията.

5. Изпраща се копие от решението на областния управител на област С. и председател на Асоциация по ВиК – С. във връзка с правомощията му по чл. 198в, ал. 5, т. 6 от Закона за водите и чл. 42, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на асоциациите по водоснабдяване и канализация.

В оспорения акт са описани следните факти и мотиви, на които се базира решението:

В Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР, Комисията) е постъпила жалба с вх. № В-11Д-00-28 от 02.08.2023 г. срещу „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, [населено място], относно несъгласие с действия на ВиК оператора по закриване на партидата за имот на адрес: [населено място], [улица] неизвършена подмяна на водопроводното отклонение за имота след реконструкция на уличния водопровод. Жалбата е подадена от собственик на поземлен имот в [населено място] – ПИ с пл. № 718, УПИ XIII-718 и УПИ XI-719 от кв. 79 по регулационния план на [населено място], на [улица]. Имотът е присъединен към водоснабдителната система на [населено място] през 1978 г. и за него има открита партида, по която няма неплатени сметки, а до водомерния възел имало свободен достъп. През месец юли 2023 г. в имота не бил открит тротоарният спирателен кран (ТСК). Във връзка с извършваната към месец юли 2023 г. реконструкция по [улица] жалбоподателката била информирана за осъществената вече подмяна на уличния водопровод. От „ВиК“ ЕООД, [населено място], ѝ било обяснено, че „подобни дейности не са извършвани от тяхна страна в участъка“ на нейния имот. Въпреки това техническият ръководител на „ВиК – Г.“ посетил имота и в нейно присъствие, при отваряне на спирателния кран, разположен в шахтата за водомерния възел, бил установен теч от тръбата на водопроводното отклонение, което не било подменено и по което имало водоподаване. При подаване на заявление до ВиК оператора с искане да ѝ се посочи местонахождението на ТСК и трасето на водопроводното отклонение за нейния имот, ѝ било обяснено, че партидата е закрыта и трябва да подаде заявление за изходни данни за присъединяване като нов абонат. При посещение в [община], след справка в „Инвестиционен проект за реконструкция на водопроводна мрежа и частична реконструкция на канализация на [населено място]“, ѝ показали скица, от която било видно, че единствено участъкът от [улица] пред нейната къща не е включен в инвестиционния проект. След като попитала за причините, поради които това се случва, ѝ било обяснено, че водоснабдяването за имота ѝ било предвидено от „безименната [улица]“, но тъй като за нея не е приложена уличната регулация, ще си я строи сама. Поискала копие на скицата, но ѝ било отказано. Не ѝ било обяснено защо е изключен от инвестиционните проекти, реализирани от общината, предвиденият съгласно действащия регулационен план тупик до УПИ XVI-715. Нямала яснота и за присъединяването на имота към изграждащата се канализационна мрежа, което трябвало да е ясно преди полагането на асфалт. Посочени са точно петте искания на жалбоподателката до КЕВР.

Съдът констатира, че в решението правилно са описани фактите, изложени в жалбата до КЕВР, аргументите и исканията на жалбоподателката. Те кореспондират с изложените в жалбата пред съда.

Про проверката в КЕВ са събрани следните писмени доказателства и установени следните факти:

С писмо с изх. № В-11Д-00-28/09.08.2023 г. е изискано становище от ВиК оператора. Получено е становище (писмо с вх. № В-11Д-00-28/31.08.2023 г. на КЕВР, изх. № 37-01-32/29.08.2023 г. на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, [населено място]). Операторът посочва следното: новоизграденият уличен водопровод по проект за обект „Реконструкция на водопроводната мрежа и частична рехабилитация на канализацията на [населено място], част I“, с възложител [община], положен по [улица], не е предаден от [община] на дружеството за поддръжка, ремонт и експлоатация. След проверка на място от техническия ръководител на „ВиК“ – район Г. се установило, че за УПИ XIII-718, кв. 79, [населено място] има съществуващо сградно водопроводно отклонение, което е до водомерна шахта, неотговаряща на нормативните изисквания. Необходимо било да се изгради нова водомерна шахта на разстояние до 2 м от уличната регулационна линия, съгласно чл. 27, ал. 2 от Наредба № 4 от 17.06.2005 г. за проектиране, изграждане и експлоатация на сградни водопроводни и канализационни инсталации, след което дружеството щяло да пристъпи към възстановяване на водоподаването към имота, поставяне на нов водомер и откриване на партида за гореописания имот. След възстановяване на водоподаването било необходимо да се подадат документи за извършване на „пререгистрация на абонат“ в Центъра за обслужване на клиенти на [улица], [населено място], или във „ВиК“ ЕООД – район [населено място].

В писмо от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – [населено място] (изх. № 37-01-29#2/25.09.2023 г. на ВиК оператора, вх. № В-11Д-00-28/27.09.2023 г. на КЕВР) дружеството представя допълнителна информация по случая, както следва:

1. „ВиК“ ЕООД – С. не разполагало с информация за редовно изграден и въведен в експлоатация уличен водопровод, преминаващ по улицата пред лицето на УПИ XI-719.

2. За да бъде водоснабден имотът, било необходимо да се проектира, изгради и въведе в експлоатация уличен водопровод с приблизителна дължина около 25 м. и с минимален диаметър Ø90 РЕНД, който да се свърже с уличния водопровод Ø90 РЕНД, положен по улицата, намираща се южно от имота.

3. „ВиК“ ЕООД – С. стопанисвало, поддържало и ремонтирало ВиК мрежите и съоръженията, предадени от общините, съгласно договор с А. по ВиК, подписан на 16.03.2016 г.

В писмото ВиК операторът отново посочва, че новоизграденият уличен водопровод по [улица], с възложител [община], не му е предаден за поддръжка, ремонт и експлоатация от [община]. Към писмото ВиК операторът прилага скица, на която са нанесени: трасето на новоизградения водопровод по [улица], границите на УПИ XI-719 и улицата пред лицето на цитирания имот.

На основание чл. 143, ал. 4 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г., с писмо с изх. № В-11Д-00-28/25.10.2023 г. КЕВР е изпратила на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – [населено място] подадената на 12.09.2023 г. жалба за извършване на проверка и изготвяне на становище. С писмото, на основание чл. 144, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г., Комисията е изисквала от ВиК оператора да представи допълнителна информация по общо четири точки

В отговор, ВиК операторът информира, че УПИ XI-718 в миналото е бил водоснабден през УПИ XII-720, като за имота е била открита партида, която се води на името на покойната майка на жалбоподателката. Посочва се, че имотът не е ползван повече от 20 години. При възвръщането на новата система за отчитане и фактуриране и прехвърлянето на данните в нея се е наложило абонатите, които не са били отчитани повече от 5 години (нямат движение по партида и фактури), да бъдат отбелязани в новата система като закрити. Допълнително се посочва, че съществуващата водомерна шахта не отговаря на нормативните изисквания,

поради което е необходимо тя да бъде изместена, след което дружеството ще възстанови водоподаването към имота. Жалбоподателката била уведомена с писмо с изх. № 94Д-00-36#1/01.11.2023 г., че е изградено ново сградно водопроводно отклонение до имота ѝ, като съществуващото отклонение през чужд имот цяло да бъде прекъснато след осигуряване на достъп, както и че цяло бъде монтиран водомерно-арматурен възел в новата водомерна шахта. Необходимо било жалбоподателката да извърши пререгистрация на абонатния си номер след монтажа на водомерния възел, както било посочено в писмо с изх. № 37-01-32#1/29.08.2023 г.

След последващи писма на КЕВР, с искане за представяне на документи и информация, ВиК операторът представя извадка от ГИС.

По искане на КЕВР: ВиК операторът да представи копия на съставени протоколи при извършени проверки на място (или други посещения с цел решаване на спора по жалбата, за всеки имот) в периода от 01.01.2021 г. до момента, в отговор „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – [населено място] информира, че няма съставени протоколи.

Във връзка с писмо на КЕВР, с искане ВиК операторът да представи доказателства (копие на обратна разписка), че писма с изх. № 37-01-32/29.08.2023 г. и изх. № 37-01-29#2/25.09.2023 г. са изпратени и съответно получени от жалбоподателката, или ако не са получени и са върнати в дружеството – да представи копие от стикера на „Български пощи“ ЕАД, в който е посочена причината за връщането на пратката е получен отговор, съдържащ копие на обратни разписки и стикери на „Български пощи“ ЕАД, с причината за връщане на пратките обратно в дружеството, а именно „непотърсена“. Пояснява се, че писмата са изпратени на жалбоподателката и по електронен път.

В следващата кореспонденция между „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – [населено място] и КЕВР, водена с копие до жалбоподателката, КЕВР с писмо с изх. № В-11Д-00-28/12.01.2024 г., на основание чл. 144, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г., е изискала от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – [населено място] да поясни, дали към 31.01.2024 г. има предприети действия за поставяне на водомерна шахта за УПИ XI-719. В своя отговор дружеството посочва, че за УПИ XI-719 е изградено ново водопроводно отклонение и е поставен измервателен уред. Водоподаването към имота е прекъснато. За имота е открита партида, като жалбоподателката следва да предприеме действия за пререгистрация на съществуващата партида чрез подаване на заявление във „ВиК“ ЕООД – С. за смяна на титуляра, но тя категорично отказва.

В поредно писмо (изх. № 37-01-12#/28.03.2024 г. на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – [населено място]; вх. № В-11Д-00-28/01.04.2024 г. на КЕВР), изпратено с копие до жалбоподателката, дружеството изразява следното становище: „УПИ XI-718 е водоснабден и има монтиран измервателен уред и нова водомерна шахта за имота. Партидният номер за този имот е 18060436 и е на името на З. Д.. „Необходимо е да се подаде заявление за смяна на титуляра на партидата.“ „Имотът УПИ XI-719 никога не е имал открита партида.“ „По [улица], „ВиК“ ЕООД – С. не експлоатира улична канализация.“ Към писмото „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – [населено място] прилага извадка от ГИС.

КЕВР с писмо с изх. № В-11Д-00-21/08.04.2024 г. се обръща към [община] за предоставяне на информация по следния въпрос: Новоизграденият уличен водопровод по [улица] към момента предаден ли е на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – [населено място] за експлоатация и поддръжка? Становището на [община] е получено в КЕВР с писмо с вх. № В-11Д-00-28/19.04.2024 г. (изх. № 08.00-557/19.04.2024 г. на [община]). В него се сочи следното:

„Новоизграденият уличен водопровод по [улица] е част от проект: „Реконструкция на водопроводна мрежа и частична рехабилитация на канализацията на [населено място], част II“. В момента [община] изпълнява последните два етапа от проекта. След тяхната

реализация [община] ще предаде обекта „Реконструкция на водопроводна мрежа и частична рехабилитация на канализацията на [населено място], част II“ на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – [населено място] за експлоатация и поддръжка.“

КЕВР е поставил и въпроса: „Предвидено ли е било реализиране на тупик между имоти УПИ XIII-718 и УПИ XI-719 до имот УПИ XVI-715 и ако да – поради какви причини е отпаднало? Предвижда ли се в бъдеще тупикът да бъде реализиран и в какъв срок?“

В отговора си [община] обяснява: „Реализирането на тупик между имоти УПИ XIII-718 и УПИ XI-719 до имот УПИ XVI-715 не е предвиждано. Това се дължи на факта, че в обхвата на тупика са разположени съществуваща жилищна сграда и ограда. Към настоящия момент не се предвижда реализация на тупика.“

На въпроса на КЕВР: „При евентуално реализиране на тупика по т. 2 общината има ли инвестиционни намерения относно изграждане на уличен водопровод и канализация по него и в какъв срок?“, [община]: отговаря „Към настоящия момент [община] няма инвестиционни намерения за прокарване на улицата и изграждане на уличен водопровод.“

На въпроса на КЕВР: „По [улица] има ли изградена канализация и кой я експлоатира и поддържа?“, в отговора на [община] се сочи: „По [улица] има изградена канализация и тя се експлоатира и поддържа от ВиК оператора. Имотът на жалбоподателката се намира на около 160 м от съществуващата канализация“.

Съдът констатира, че КЕВР правилно е описал фактите от събраните писмени доказателства, подробно описани в решението.

При тези факти, за да постанови решението си КЕВР е изложил следните правни аргументи по жалбата:

Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 1 от Закона за енергетиката (ЗЕ) Комисията разглежда жалби на потребители срещу ВиК оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ), определен в чл. 1, ал. 1 от същия закон, както следва: „Чл. 1, ал. 1. Този закон урежда регулирането на цените, достъпността и качеството на водоснабдителните и канализационните услуги, извършвани от експлоатационните предприятия за водоснабдителни и канализационни услуги, наричани по-нататък „ВиК оператори““.

Прието е, че компетентността на КЕВР при разглеждане на жалби по ЗЕ и ЗРВКУ се отнася до регулирането на цените, достъпността и качеството на водоснабдителните и канализационните услуги.

Сочи се, че съгласно чл. 6, т. 1 и т. 2 от ЗРВКУ Комисията регулира качеството на ВиК услугите и цените на ВиК услугите. На основание чл. 11 от ЗРВКУ Комисията осъществявала контрол за съответствието на бизнес плановете на ВиК операторите с изискванията на закона, за изпълнението на показателите за качество на ВиК услугите, определени в бизнес плана, за прилагането на цените съгласно изискванията по чл. 14, ал. 4 и чл. 19, както и за извършените разходи за постигане на показателите, заложен в бизнес плана. В чл. 9, ал. 1 от ЗРВКУ се уреждало, че Комисията измерва и оценява качеството на предоставяните ВиК услуги чрез показатели за качество. В ал. 2 на същия член били изброени основните показатели за качество на ВиК услугите:

1. ниво на покритие с водоснабдителни услуги;
2. качество на питейната вода;
3. непрекъснатост на водоснабдяването (непрекъснатост на водоподаването и времетраене на прекъсванията);
4. общи загуби на вода във водоснабдителните системи и срокове за тяхното намаляване;

5. аварии на водоснабдителната система;
6. налягане във водоснабдителната система;
7. ниво на покритие с канализационни услуги; 8. качество на суровите отпадъчни води и на пречистените отпадъчни води;
9. аварии на канализационната система;
10. наводнения в имоти на трети лица, причинени от канализацията;
11. експлоатационни показатели за ефективност;
12. финансови показатели за ефективност;
13. срок за отговор на писмени жалби на потребителите;
14. срок за присъединяване на нови потребители към ВиК системите;
15. численост на персонала спрямо броя на обслужваните потребители.

В тези граници, определени от ЗЕ и ЗРВКУ, се простира компетентността на Комисията да разглежда жалби на потребители срещу ВиК оператори.

Относно искането на жалбоподателката КЕВР да съдейства за възстановяване на водоподаването към имот УПИ XIII-718 в кв. 79 по регулационния план на [населено място] и за възстановяване на партидата за него, е прието следното:

В писмо с вх. № В-11Д-00-28/10.11.2023 г. (изх. № 37-01-41#/06.11.2023 г. на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – [населено място]), изпратено с копие до жалбоподателката, ВиК операторът, във връзка с имот УПИ XIII-718, информира, че: *„След изместването на водомерната шахта и постъпил пореден сигнал от г-жа С., в наш отговор жалбоподателката е уведомена с писмо с изх. № 94Д-00-36#1/11.11.2023 г., че е изградено ново сградно водопроводно отклонение до имота ѝ, както и че ще бъде монтиран водомерно-арматурен възел в новата водомерна шахта.“* В последващо свое становище (писмо с вх. № В-11ИН-00-675/01.04.2024 г. на КЕВР), изпратено с копие до жалбоподателката, ВиК операторът е информирал Комисията, че имот УПИ XIII-718 е водоснабден. За него била изградена нова водомерна шахта и монтиран измервателен уред. Посочено било, че жалбоподателката следва да подаде заявление за промяна на титуляра на партидата в качеството си на наследник на З. Д., титуляр на партида № 18060436 в системата на дружеството.

При тези факт е прието, че с предприетите от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, [населено място] действия искането на подателя на жалбата е удовлетворено. Съгласно чл. 13, ал. 8 от Закона за енергетиката (ЗЕ), при осъществяване на правомощията си Комисията прилагала процесуалните правила, предвидени в този закон, а за неуредените в него случаи – правилата по Административнопроцесуалния кодекс (АПК). По силата на чл. 27, ал. 2, т. 5 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) наличието на правен интерес била абсолютна предпоставка за допустимост на административното производство. В разглеждания случай правният интерес на жалбоподателката е приет за отпаднал.

Относно искането на жалбоподателката КЕВР да съдейства за осигуряване на правото на достъп до водоснабдителната услуга на имот УПИ XI-719 в кв. 79 по регулационния план на [населено място], е прието следното: Според твърденията на ВиК оператора УПИ XIII-718 в миналото е бил водоснабден през УПИ XII-720, като за имота е имало открита партида. УПИ XI-719 е бил част от УПИ XIII-718, но след промяна на регулационните граници и учредяване на тупикова улица двата имота били разделени. Новообразуваният УПИ XI-719 било невъзможно да бъде водоснабден, съгласно нормативните и законовите разпоредби от УПИ XIII-718“ (писмо с вх. № В-11Д-00-28/10.11.2023 г.). Имот УПИ XI-719 никога не е бил водоснабден и съответно за него нямало открита партида (писмо с вх. № В-11Д-00-28/01.04.2024 г.). За водоснабдяването на имот УПИ XI-719 било необходимо да се проектира, изгради и въведе в експлоатация водопровод с

приблизителна дължина около 25 м, с минимален диаметър Ø90 РЕНД, който да се свърже с уличния водопровод Ø90 РЕНД, положен по улицата, намираща се южно от имота (писмо с вх. № В-11Д-00-28/27.09.2023 г.). Видно от представената от ВиК оператора извадка от ГИС, имот УПИ XI-719 нямал лице към улица, по която има изграден уличен водопровод. В своето становище (писмо с вх. № В-11Д-00-28/19.04.2024 г.) [община] информирала, че реализирането на тупик между имоти УПИ XIII-718 и УПИ XI-719 до имот УПИ XVI-715 не било предвидено, тъй като в обхвата на тупика били разположени съществуваща жилищна сграда и огради. Допълнително е посочено, че към настоящия момент не се предвижда реализация на тупика и общината няма инвестиционни намерения за прокарване на улицата и изграждане на уличен водопровод.

При анализа на искането на жалбоподателката КЕВР приема, че е сезирана с жалби на потребител на ВиК услуги срещу ВиК оператор, предметът на които е свързан с достъпността до водоснабдителната услуга. Поради това приема, че попадат в категорията жалби, подлежащи на разглеждане от Комисията, а именно такива, свързани с качеството на предоставяните ВиК услуги, измервано и оценявано от Комисията чрез показателите за качество, посочени в чл. 9, ал. 2 от ЗРВКУ, по-конкретно – т. 1 „ниво на покритие с водоснабдителни услуги“. Правната уредба на материята, свързана с искането на жалбоподателката за присъединяване на имот УПИ XI-719 към водоснабдителната мрежа на [населено място], била регламентирана в Закона за устройство на територията (ЗУТ) и Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните услуги.

Съгласно чл. 64, ал. 1, т. 4 от ЗУТ елементи на техническата инфраструктура били проводите и съоръженията на водоснабдителните и канализационните системи, включително присъединителните проводни сградни инсталации и общите средства за измерване, каквито са и сградните водопроводни отклонения. Алинея 3 на същия член предвиждала, че държавата, общините или съответните експлоатационни дружества изграждат, поддържат и ремонтират за своя сметка проводите и съоръженията на техническата инфраструктура. В Наредба № 4 от 14.09.2004 г. били регламентираните конкретни права и задължения на потребителите и на ВиК оператора. Съгласно чл. 7, ал. 1 от наредбата имотите на потребителите се водоснабдявали, като сградните водопроводни инсталации или вътрешните водоснабдителни мрежи се присъединявали към водоснабдителните системи чрез водопроводно отклонение с водомерен възел. От нормативната уредба във връзка с присъединяването на имоти към ВиК системите следвало, че изискуема предпоставка за присъединяването на имоти на потребители към уличните водоснабдителни и канализационни мрежи било наличието на изградени такива. Съгласно чл. 70, ал. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) проводите на техническата инфраструктура и съоръженията на транспортната инфраструктура, свързани с движението на превозни средства и пешеходци, се проектирали и изграждали като улични мрежи и съоръжения. Съгласно ал. 2 на същия член местоположението на подземните и надземните улични мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура се определяли с общите и подробните устройствени планове при спазване на съответните технически правила и нормативи. Съгласно чл. 83, ал. 1 от ЗУТ водопроводните и канализационните мрежи и съоръжения се изграждали по одобрени проекти в съответствие с общите и подробните устройствени планове и съответните специализирани схеми към тях, и с плановете за вертикално планиране. По силата на ал. 2 на същия член водоснабдителните и канализационните мрежи в населените места се проектирали като улични мрежи при спазване разпоредбите на глава четвърта, раздел II „Улични мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура“.

От цитираните разпоредби на чл. 70, ал. 1 и ал. 2 и чл. 83, ал. 1 и ал. 2 от ЗУТ е прието, че за да бъдат изградени водоснабдителните и канализационните мрежи в населените места, е

необходимо да има приложена улична регулация, съгласно приет подробен устройствен план. Определянето на политиката и осъществяването на дейности по устройство на територията, включително изграждането на техническата инфраструктура, е възложено по силата на чл. 5, ал. 1 от ЗУТ на общинските съвети и кметовете на общините.

От представените становища на ВиК оператора и отговора на кмета на [община] се установило, че имот УПИ XI-719 няма лице към улица, по която има изграден водопровод. Имотът се намирал на приблизително 25 м от улица, по която е положен водопровод Ø90 РЕНД. Предвидената тупикова улица (с о.т. 361 – 361А – 361Б) не била реализирана на място, което възпрепятствало изграждането на уличен водопровод по нея и съответно на водопроводно отклонение към имота. Въз основа на това е прието, че за да се извърши фактическо присъединяване на имот УПИ XI-719 към водопроводната мрежа на населеното място, е необходимо реализирането на терен на тупиковата улица, което е в правомощията на [община].

Комисията се позовава на чл. 13, ал. 2, т. 2 от Закона за енергетиката, според който тя разглежда и решава въпросите, свързани с регулирането на съответния сектор, както и постъпилите жалби в два състава, както следва: „2. състав „Водоснабдяване и канализация“, който включва председателя, членовете със стаж в областта на водоснабдяването и канализацията, както и членовете, които са юрист и икономист.“ Произнасянето на Комисията се извършвало с мотивирано решение – индивидуален административен акт (чл. 13, ал. 3 във връзка с чл. 21 от Административнопроцесуалния кодекс). Прието е, че специализираният състав „Водоснабдяване и канализация“ на Комисията е задължен да разглежда и решава жалби на потребители срещу ВиК оператори, когато те са свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (чл. 22, ал. 1, т. 1 от Закона за енергетиката) и че овластяването на административния орган обхваща както разглеждането, така и решаването на подадените жалби. Сочи се, че възможност за водоснабдяване на имот УПИ XI-719 би могла да бъде осигурена чрез учредяване на право на прокарване през съседен имот на основание чл. 193 от Закона за устройство на територията (ЗУТ), според който: „*правото на прокарване на отклонения от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура през чужди имоти се учредява с писмен договор между собствениците на поземлените имоти с нотариална заверка на подписите*“. Съгласно ал. 3 на същия член, когато не е постигнато съгласие между собствениците на поземлените имоти и друго техническо решение е явно икономически нецелесъобразно, правото на прокарване се учредява със заповед на кмета на общината.

В решението се сочи, че за да се реализира тази възможност (чл. 193, ал. 1 от ЗУТ), жалбоподателката следва да предприеме действия за постигане на съгласие със собствениците на подходящ съседен имот, през който да премине водопроводното отклонение за нейния имот, и да сключи с тях договор с нотариална заверка на подписите. След това жалбоподателката следва да предприеме и действията по реда на чл. 13, ал. 1 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г., като се спазят и изискванията на чл. 15, ал. 1 от същата наредба.

За да отхвърли жалбата във връзка с водоснабдяването на този имот КЕВР излага още: „*Присъединяването на недвижим имот към водопроводната мрежа е регламентирано в глава четвърта от Наредба № 4 от 14.09.2004 г., както следва:*

- *Възложителят или упълномощено от него лице подава заявление по образец до ВиК дружеството за извършване на проучване и изготвяне на становище с изходни данни и условия за присъединяване, необходими за проектирането на водопроводното отклонение и на инсталациите и мрежите, разположени в имота на възложителя, които се предоставят на заявителя (чл. 13, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г.).*
- *В 14-дневен срок от получаване на заявлението операторът извършва проучване за*

присъединяване към водопроводната мрежа и изготвя становище, с което предоставя на заявителя изходни данни и условия за присъединяване, необходими за проектирането на водопроводното отклонение и на сградната водопроводна инсталация и/или на водопроводната мрежа, разположена в имота (чл. 13, ал. 5 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г.).

- Възложителят изготвя за своя сметка инвестиционен проект въз основа на предоставените изходни данни и условия за присъединяване към водопроводната мрежа, който следва да отговаря на нормативните изисквания за проектиране, изграждане, поддържане и експлоатация на водопроводите (чл. 14б, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г.).

- Възложителят внася за съгласуване и одобряване инвестиционния проект във ВиК дружеството заедно с инвестиционния проект на сградната ВиК инсталация и/или мрежа, разположена в имота. При установяване на несъответствия с предоставените изходни данни или условия за присъединяване ВиК операторът ги посочва, а след преработване на проекта от възложителя извършва повторна проверка (чл. 14б, ал. 3 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г.).

- Възложителят заплаща такса за административно-техническите услуги, предоставяни от оператора по чл. 13, ал. 5 и чл. 14б, ал. 3 от наредбата (чл. 9б от Наредба № 4 от 14.09.2004 г.).

- Възложителят или упълномощено от него лице подава заявление до ВиК оператора за изготвяне на договор за присъединяване на имота към водопроводната мрежа (чл. 14в, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г.).

- Въз основа на подаденото заявление ВиК операторът изготвя договор за присъединяване на имота към водоснабдителната мрежа в 14-дневен срок, при условие че има издадени изходни данни и одобрен инвестиционен проект (чл. 14в, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г.).

- След сключване на договора за предоставяне на водоснабдителната услуга операторът изгражда водопроводното отклонение и извършва присъединяването на обекта към водоснабдителната система съобразно условията на сключения договор и при спазване разпоредбите на ЗУТ. Изисквания, които не са били посочени от оператора при сключването на договора за присъединяване, не могат да бъдат основание за отказ от свързване (чл. 16, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г.).

КЕВР има компетентност да разгледа оплакване, свързано с достъпността на ВиК услугите. Доколкото обаче за разрешаването на случая е необходимо осъществяване на действия не от ВиК оператора, а от [община], Комисията не може да укаже на този орган на местната власт да ги извърши. В производството пред КЕВР адресат на указания може да бъде единствено ВиК оператор, за който се установи, че не е действал съобразно нормативните изисквания по отношение на предоставянето на ВиК услуги. Следователно жалбата на жалбоподателката, с така формулираното искане, се явява неоснователна по отношение на действията на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – [населено място]“.

Относно искането на жалбоподателката КЕВР да се произнесе с решение относно наличието на основание и възможност за изграждане на техническа инфраструктура за присъединяване на УПИ XIII-718 и УПИ XI-719 към канализационната система на [населено място], в решението е посочено следното:

От събраните по преписката документи се установявало, че пред лицето на имоти УПИ XIII-718 и УПИ XI-719 от кв. 79 по регулационния план на [населено място], находящи се по данъчна регистрация на [улица], не преминава уличен канал, който се експлоатира от ВиК оператора и към който имотите могат директно да бъдат присъединени. Следователно обективно липсва необходимата предпоставка за присъединяване. ВиК операторът е заявил, че по [улица] не експлоатира улична канализация (писмо с вх. № В-11Д-00-28/01.04.2024 г.). От своя страна

[община] информира, че имотът на жалбоподателката се намира на около 160 м от съществуващата канализация и че към настоящия момент не се предвижда реализация на тупика между УПИ XIII-718 и УПИ XI-719 (писмо с вх. № В-11Д-00-28/19.04.2024 г.).

При анализа на искането на жалбоподателката в тази част КЕВР приема, че е сезирана с жалба на потребител на ВиК услуги срещу ВиК оператор, чийто предмет е свързан с достъпността до канализационната услуга. Поради това прием, че жалбата попада в категорията жалби, подлежащи на разглеждане от Комисията, а именно такива, свързани с качеството на предоставяните ВиК услуги, измервано и оценявано чрез показателите за качество, посочени в чл. 9, ал. 2 от ЗРВКУ, по-конкретно т. 7 – „ниво на покритие с канализационни услуги“.

Излага следните аргументи по спора: Правната уредба на материята, свързана с искането на жалбоподателката КЕВР да се произнесе относно наличието на основание и възможност за изграждане на техническа инфраструктура за присъединяване на имоти УПИ XIII-718 и УПИ XI-719 към канализационната система на [населено място], е регламентирана в Закона за устройство на територията и Наредба № 4 от 14.09.2004 г., като същата е разгледана подробно в т. 2 от настоящото изложение. Относима към случая била разпоредбата на чл. 24, ал. 1 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г., съгласно която: „Присъединяването на имот към канализационната мрежа се извършва при условията и по реда на чл. 12 – 15, които се прилагат съответно към канализационното отклонение за имота“. КЕВР имал компетентност да разглежда оплаквания, свързани с достъпността на ВиК услугите. Доколкото обаче за разрешаването на случая било необходимо осъществяване на действия не от ВиК оператора, а от [община], Комисията не можела да укаже на този орган на местната власт да ги извърши. В производството пред КЕВР адресат на указания можел да бъде единствено ВиК оператор, за който се установи, че не е действал съобразно нормативните изисквания по отношение на предоставянето на ВиК услуги.

С тези мотиви жалбата е приета за изцяло неоснователна и е постановено следното решение:

1. На основание чл. 13, ал. 8 от Закона за енергетиката, във връзка с чл. 27, ал. 2, т. 5 от Административнопроцесуалния кодекс, се прекратява образуваното административно производство (по т. 1 от изложението) поради отпаднал правен интерес.

2. На основание чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, във връзка с чл. 22, ал. 1, т. 1 от Закона за енергетиката, се прекратява образуваното административно производство (по т. 2 и т. 3 от изложението) поради неоснователност.

3. Изпраща се копие от решението, ведно с копие от преписката, на министъра на регионалното развитие и благоустройството във връзка с правомощията му по чл. 10б от Закона за водите.

4. Изпраща се копие от решението на кмета на [община] във връзка с правомощията му по чл. 10в, ал. 2 от Закона за водите и във връзка с правомощията му съгласно чл. 5 от Закона за устройство на територията. 4. Изпраща се копие от решението на областния управител на област С., в качеството му на председател на А. по ВиК – С., във връзка с правомощията му по чл. 198в, ал. 5, т. 6 от Закона за водите и чл. 42, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на асоциациите по водоснабдяване и канализация.

Съдът констатира, че в решението правилно са описани събраните доказателства по време на проверката и фактите, които се извличат от тях. Жалбоподателката е представила в съдебно заседание снимки, както и е поискала събиране на доказателства, чрез назначаване на експертиза. Представени и са и скици на имотите, старият и новият водопровод, които съответстват на данните от писмените документи, представени в административното производство.

Исканата експертиза е неотнормисима към предмета на спора. КЕВР има ограничени компетенции,

изрично изброени в ЗЕ и Наредбите по прилагането му. Въпросите към експертизата са свързани със законността на изграждане на водопровода и канализацията в населеното място и засягат правомощия и задължения на [община], като възложител на тези дейности. Съдът констатира, че фактите от официалните документи, съставляващи преписката между КЕВР, ВиК дружеството и [община], като орган възложил реконструкцията на ВиК мрежата, както и съхраняващ официалните документи за регулацията на населеното място и имотите и техния статут по ЗУТ, са описани правилно в решението и ги приема за безспорно установени от писмените доказателства по делото.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт и в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извършва проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК – компетентност, спазване на установената форма, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. В случая, предмет на съдебен контрол е решение на Комисията за енергийно и водно регулиране, постановено по жалба на потребител срещу ВиК оператор, с което по част от исканията административното производство е прекратено поради отпаднал правен интерес, а по останалата част жалбата е приета за неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 1 от Закона за енергетиката, Комисията разглежда жалби на потребители срещу ВиК оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги. По силата на чл. 13, ал. 2, т. 2 от Закона за енергетиката жалбите в сектора „Водоснабдяване и канализация“ се разглеждат от специализирания състав „Водоснабдяване и канализация“. Произнасянето се извършва с мотивирано решение – индивидуален административен акт, а решенията се взимат с мнозинство – повече от половината членове, от които поне един от членовете със стаж в областта на водоснабдяването и канализацията - при упражняване правомощия на комисията във водоснабдяването и канализацията. В случая тези изисквания са спазени, както и е спазена процедурата по ЗЕ. Следователно оспореното решение е постановено от материално и функционално компетентен орган, в пределите на предоставената му от закона власт.

По формата на акта и административнопроизводствените правила Решението е издадено в изискуемата писмена форма и съдържа фактически и правни основания за постановяването му. В него са изложени релевантните факти, събрани в хода на административното производство, обсъдени са становищата на ВиК оператора и представените документи от [община] и са посочени правните норми, въз основа на които е формиран крайният извод на административния орган.

Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила. По преписката са събрани относими доказателства чрез изискване на становища и писмени обяснения от ВиК оператора, представяне на графични материали, обратни разписки и данни относно техническото състояние на имотите и възможностите за присъединяването им към ВиК мрежата. Изискана е и информация от [община] относно статута на новоизградения водопровод по [улица], предвижданията по приложимия устройствен план и възможността за реализиране на тупикова улица и съответната техническа инфраструктура. Данните се извеждат от официални документи, издадени от органа осъществяващ и контролиращ градоустройството в населеното

място и няма основания съдът да не ги кредитира. Ето защо, не може да се приеме, че органът е постановил акта си при неизяснена фактическа обстановка.

Отговорено е на исканията и възраженията на жалбоподателката. Обстоятелството, че не всички искания и възражения на жалбоподателката са възприети в поддържания от нея смисъл, не обосновава само по себе си нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Изискването е административният орган да изясни релевантните за спора факти, а не да възприеме тезата на страната.

Правилно административният орган е приел, че в рамките на предоставената му от закона компетентност може да се произнася само по въпроси, свързани с регулирането на цените, достъпността и качеството на ВиК услугите, предоставяни от ВиК операторите. Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗРВКУ, законът урежда регулирането на цените, достъпността и качеството на водоснабдителните и канализационните услуги. Според чл. 6, т. 1 и т. 2 от ЗРВКУ, Комисията регулира качеството и цените на ВиК услугите, а по чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от същия закон - оценява качеството на услугите чрез показатели, сред които са нивото на покритие с водоснабдителни и канализационни услуги, както и срокът за присъединяване на нови потребители. От тази нормативна рамка следва, че КЕВР е компетентна да прецени дали действията или бездействията на ВиК оператора съответстват на нормативните изисквания при предоставянето на ВиК услуги, но не и да замества правомощията на общината по устройство на територията, реализиране на улична регулация, изграждане на улична техническа инфраструктура и провеждане на инвестиционната политика в съответната територия. Аргументи за това се съдържат и в чл. 22 от ЗЕ, където изрично са изброени правомощията на КЕВР. Сред тях не са налице такива, свързани с правомощията на общините по устройство на територията.

От събраните по преписката доказателства се установява, че към момента на постановяване на оспореното решение по отношение на имот УПИ XIII-718 ВиК операторът е предприел действия по възстановяване на водоснабдяването, изградена е нова водомерна шахта и е монтиран измервателен уред, като е останало жалбоподателката да извърши действия по промяна на титуляра на съществуващата партида като наследник на досегашния титуляр. При тези данни правилно административният орган е приел, че по това искане правният интерес е отпаднал. Правният интерес е абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на административното производство, като съгласно чл. 27, ал. 2, т. 5 от АПК липсата му е основание за прекратяване. След като търсената с жалбата защита – възстановяване на водоподаването към този имот – е реализирана в хода на административното производство, за жалбоподателката не съществува необходимост от произнасяне по същество с даване на конкретни указания към ВиК оператора. От преписката е видно, че органът е разполагал с конкретни данни за фактическо изграждане на ново отклонение, нова водомерна шахта и измервателен уред. При това положение изводът за отпаднал правен интерес е съответен на материалния закон.

По отношение на имот УПИ XI-719 събраните доказателства сочат, че имотът няма лице към улица, по която има изграден и експлоатиран уличен водопровод, към който да може пряко да бъде присъединен. Установява се още, че предвидената по плана тупикова улица не е реализирана на място, а [община] изрично е посочила, че към настоящия момент не се предвижда реализацията ѝ, нито изграждането по нея на уличен водопровод. Съгласно чл. 70 и чл. 83 от ЗУТ водоснабдителните и канализационните мрежи в населените места се проектират и изграждат като улични мрежи съобразно устройствените планове. Съгласно чл. 64, ал. 3 от ЗУТ изграждането, поддържането и ремонтът на елементите на техническата инфраструктура са в тежест на държавата, общините или съответните експлоатационни дружества, съобразно вида и принадлежността на съоръженията. Следователно, при липса на реализирана улична регулация и

липса на изградена улична инфраструктура ВиК операторът не може да бъде задължен в рамките на производството пред КЕВР да изгради самостоятелно такава, още по-малко Комисията да разпорежи това. Правилен е и изводът на КЕВР, че евентуалната възможност за осигуряване на водоснабдяване чрез право на прокарване през съседен имот по чл. 193 от ЗУТ предполага осъществяване на отделна процедура и предприемане на действия от страна на собственика на имота, респективно от компетентния общински орган, при предпоставките на закона. И в този случай Комисията не разполага с правомощие да замести волята на собствениците или да издаде акт вместо кмета на общината. Следователно, законосъобразно административният орган е приел, че жалбата в тази част е неоснователна по отношение на действията на ВиК оператора.

По аналогични съображения правилен е и изводът на административния орган относно липсата на основания да задължи ВиК оператора да осигури присъединяване на имотите към канализационната система. От доказателствата по делото се установява, че пред имотите не преминава уличен канал, експлоатиран от ВиК оператора, към който те могат непосредствено да бъдат присъединени, а съществуващата канализация се намира на значително разстояние. При това положение липсва фактическата и правна предпоставка за пряко присъединяване по реда на Наредба № 4 от 14.09.2004 г. Разпоредбата на чл. 24, ал. 1 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. изисква присъединяването към канализационната мрежа да се извършва при условията и по реда на чл. 12–15 от същата наредба, което предполага наличие на съществуваща и достъпна канализационна мрежа, доколкото чл. 12, ал. 1 изрично урежда, че нови водопроводни отклонения се проектират и изграждат при условията и по реда на ЗУТ. Когато такава мрежа липсва по уличната регулация пред имота, КЕВР не може да задължи ВиК оператора да изгради улична канализация, тъй като това би означавало да навлезе в правомощията на общината и в планирането и реализирането на техническата инфраструктура. Ето защо и в тази част решението е съответно на материалния закон.

Съдът не споделя доводите на жалбоподателката, че административният орган е пропуснал да се произнесе по съществени нейни възражения в степен, която да обуславя незаконосъобразност на акта. От мотивите на решението е видно, че КЕВР е разграничила отделните предмети на спора – възстановяване на водоподаването за единия имот, възможност за водоснабдяване на втория имот и възможност за присъединяване към канализационната мрежа – и по всяко от тях е изложила отделни правни съображения. Изяснила е и всички въпроси, които тя е поставила в исканията си в жалбата и подробно е описал информацията в решението си. Обстоятелството, че не е възприела всички твърдения на жалбоподателката относно причините за нереализиране на улицата, съдържанието на инвестиционния проект или предходното фактическо положение на имотите, не съставлява самостоятелно основание за отмяна, доколкото тези въпроси не променят крайния правен извод за пределите на компетентността на КЕВР и за липсата на законова възможност тя да замести други органи и лица. Комисията е изпратила ма компетентните лица решението си, като е констатирала правомощията им, в полза на част от исканията на жалбоподателката.

Оспореното решение съответства и на целта на закона. С него Комисията е упражнила предоставените ѝ контролни правомощия спрямо ВиК оператора в рамките на нормативно определената си компетентност, като едновременно с това е изпратила преписката на органите, в чиято компетентност попадат останалите въпроси, свързани с устройството на територията и изграждането на техническа инфраструктура. Това поведение е в съответствие с принципа на законност и с разпределението на компетентността между административните органи. По изложените съображения съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в установената форма, без съществени нарушения на административнопроизводствените

правила, в съответствие с материалния закон и с целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК в полза на ответника - КЕВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер, определен съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ в минимален размер, доколкото делото не е фатическа и правна сложност(51,13евро). В полза на заинтересованата страна следва да се присъди претендираните разноси – равностойността в евро на 500лв. -255,65 евро. Възражението за прекомерност на това възнаграждение е неоснователно. Разноските отговарят на фактическата и правна сложност на делото и на процесуалното му развитие.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. И. В., адрес: [населено място], [улица], ап. 2, срещу Решение Ж-512/05.06.2024г. на КЕВР.

ОСЪЖДА Д. И. В., адрес: [населено място], [улица], ап. 2, да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране сумата от 51,13 евро., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Д. И. В., адрес: [населено място], [улица], ап. 2, да заплати на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – С. сумата от 255,65евро, разноси за адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: